

1

Голос, який справді лякає

Цей рік не міг стати ще кращим. А все тому, що вони з подругами відсвяткували його всі разом, та ще й у Берліні, тож рік почався якнайліпше. Він приніс їм удачу, це точно! Авжеж, відтоді як Марта переїхала у Берлін рівно рік тому, дівчата мали не так багато можливостей зібратися і побути всі разом.

Напередодні учням роздавали нагороди за ведення блогу, а з плаката, почепленого у шкільному коридорі, Лусія дізналася що цього року влаштують велике свято на честь святого Валентина, і це вже за тиждень! Від такої новини її сонливість як рукою зняло. Була дев'ята ранку, і Лусія почувалася так, наче видудлила підряд три пляшки кока-коли. Було б чудово піти на вечірку разом із Маріо! Вона просто в захваті від свого хлопця... Лусія хитро усміхнулась, уявляючи, як Маріса зі своїми модними посіпаками помиратиме від заздрощів, коли побачить, як вона танцює з таким привабливим юнаком, ще й старшим за неї (щоправда, ненабагато, він навчався у четвертому класі середньої школи). Тож заради такої нагоди вона мусить подбати про

ідеальну сукню і вишукані черевички, тим більше, що часу до свята лишилося небагато... Лусія вже міркувала над тим, як би їй переконати матір, що їй обов'язково потрібно купити новий одяг вже найближчими вихідними. Хоча, якщо добре подумати... цей план був приречений на поразку, зважаючи на те, що вони досі проживали прикрий період у «мамадоцевих» стосунках. Лусію страшенно дратувало те, що Марія напосілась на Маріо, навіть не знаючи хлопця. А тому жодних пообідніх «мамадоцевих» прогулянок магазинами... може, найкращим варіантом було б ще раз вдягнути новорічну сукню, зрештою, Маріо не був з ними у Берліні, тож він і не бачив її наряд...

Саме над цим Лусія якраз і міркувала, сидячи того вівторкового ранку за своєю партою, коли зауважила мініатюрну фігурку Спеки, вчительки мови та літератури, яка пробиралась крізь назовп учнів до класу — вона скидалась на крихітну мурашку серед велетнів. Ніхто навіть не зауважив її присутності, поки вона не всілася за учительський стіл, і навіть тоді учні проходилися собі класом, базікаючи з приятелями, наче ніякої вчительки поруч і не було.

Кремезний Тоні на весь голос реготав з якогось анекдоту, який розповів його приятель Річі, тим часом як Маріса і Сам без утаву базікали, повсідавшись зверху на парти. Лусія почула, як Спека прокашлялась, намагаючись привернути увагу, але те кахикання не справило жодного враження на учнів. Гамір, замість вгамуватися, став утричі гучнішим.

Раптом двері розчахнулися, і пролунав голос, набагато упевненіший, але також і набагато нестерпніший, прокотившись через увесь клас, дзвінко відбиваючись від стін:

— Що за галас?! — з порога запитала Мортиція, їхня класна керівниця.

Лусія помітила, що вчителька була не сама. Поруч із нею стояла висока дівчина, з розтріпаним волоссям синього кольору і темними очима. Та дівчина обвела поглядом клас, а на її обличчі проступила напівусмішка, Лусія і не знала, як ту напівусмішку розуміти. Учні, що стояли посеред класу, в момент повсідалися на свої місця і позамовкали, наче все життя поводитися мов чемні і слухняні діточки.

Мортиція з дівчиною зайшли досередини і зупинилися перед усім класом, і класна керівниця кивнула Спеці, яка тим часом винувато дивилася собі під ноги, наче покарана учениця. Зі свого місця Лусія не могла розчути, що там Мортиція тихо говорила Спеці, але дівчину із синім волоссям,

здавалося, неабияк розважало все, що відбувалося довкола.

Спека кивнула, і Мортиція заговорила до учнів у своїй спокійній, але дещо зверхній манері.

— Мені що... покарати увесь клас, щоб ви слухалися... вашу вчительку мови й літератури?

Поки Спека поглядала на своїх вихованців, присоромлено опустивши голову, ніхто не зронив ані словечка. Мабуть, Мортиція вирішила, що ця мовчанка означає згоду, тож оголосила:

— На довгій перерві сьогодні всі залишаються в аудиторії для самостійного навчання... Буде вам наука!

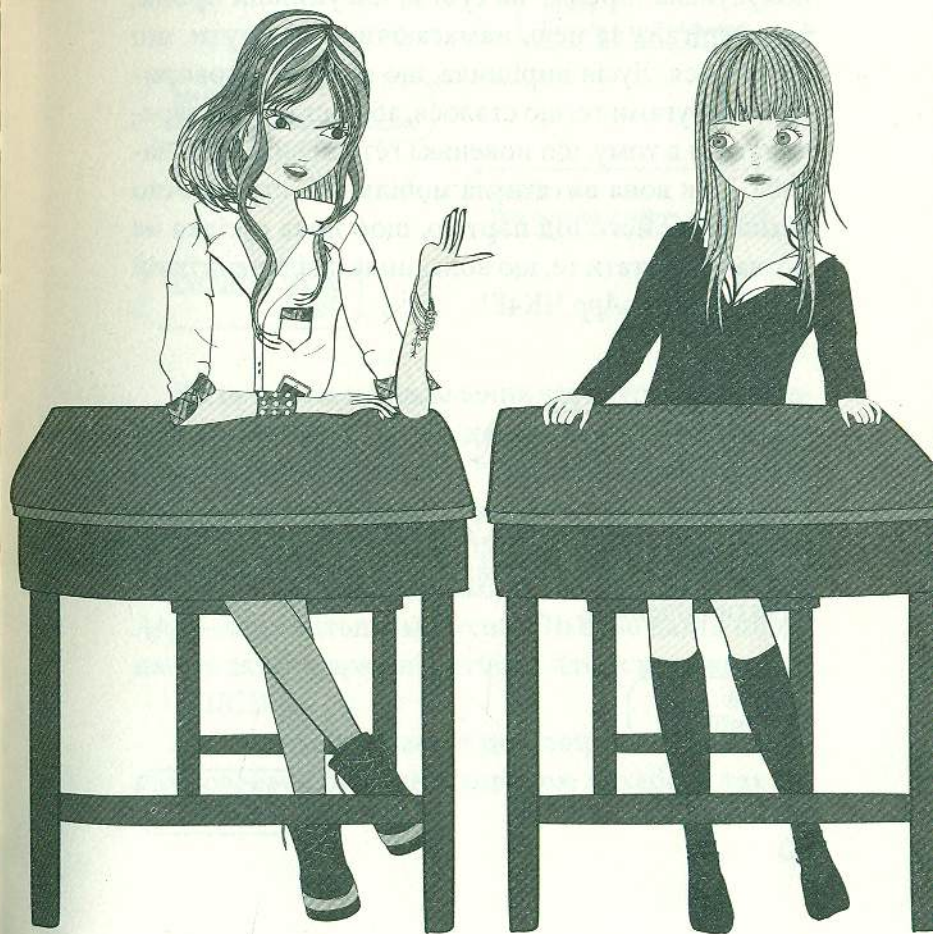
Класом прокотився незадоволений шепіт, але цього разу Мортиції навіть не довелося розтуляти рота. Вистачило прямого погляду очей під надзвичайно вигнутими бровами, і негайно запанувала тиша.

— Тепер, коли ви нарешті вгамувалися... Хочу представити вашу нову однокласницю... Це Алісія. Її тільки-но зараховано до нашої школи... Тож я сподіваюсь... що ви гідно привітаєте її.

Алісія зробила щось схоже на реверанс, на який Мортиція глянула з незадоволеним обличчям. Учнів розвеселив той реверанс, і Лусія раптом зацікавилася дівчиною, яка не припиняла усміхатися. Лусія вже взялася фантазувати, уявляючи, буцімто дівчина виявиться веселункою, ще й упевненою в собі, і з нетерпінням чекатиме, коли клас прийме її, а сама вона увіллється у шкільне життя, дізнається про недоліки учителів і буде потім

перемивати їхні кісточки разом з однокласниками. І, звісно, вона з тих, кому до вподоби смішити своїх друзів, як це щойно сталося. Мортиція наказала їй сідати, і новенька попрямувала на місце, куди їй вказала класна керівниця: прямо за сусідню парту із Лусією. Щойно та сіла, Лусія радісно привіталась із дівчиною. Авжеж, вони чудово ладнатимуть. Решта подруг Лусії сиділи в іншому кінці класу, та, можливо, цього року вона заведе іще одну.

— Привіт, мене звати Лусія.

Усмішка Алісії зникла з її обличчя, наче за помахом чарівної палички, і голосом, який напrawdę лякав, новенька зронила:

— Мені начхати, як тебе звати.

Лусія заціпеніла.

Їй не почулося? Чи то їй примарилося?

Щось тут було не те... Вона спершу кинула погляд на Фріду, яка беззвучно питала «що сталося?», на що Лусія лише стенула плечима, бо ще не оговталася від шоку. Потім глянула на Сусану, яка покусувала пірсинг на губі й, насупивши брови, спостерігала за нею, намагаючись збагнути, що трапилося. Лусія вирішила, що мусить обговорити з подругами те, що сталося, аби остаточно переконатися в тому, що новенька геть невихована нахаба. Тож вона витягнула мобільний, стратегічно заховавши його під партю, щоб нова сусідка не могла прочитати те, що вона пише, і відкрила їхній чатик у *WhatsApp* ЧК4Е!

ЛУСІЯ:

Гадаю, Алісія ще та поганка — написала вона.

Першою озвалась Беа, яка навчалася в паралельному класі, тож ще не мала можливості навіть побачити новеньку.

БЕА:

Хто???

ЛУСІЯ:

Новенька

ФРІДА:

Що сталося??!

ЛУСІЯ:

Я сказала їй як мене звати, а вона — мені начхати!

СУСАНА:

РАКЕЛЬ:

Ну, може, в неї поганий день чи що?

ЛУСІЯ:

Бачила б ти її обличчя!..

МАРТА:

То тримайся від неї подалі!

ЛУСІЯ:

Та ж посадили поруч зі мною!!!

СУСАНА:

Лусія читала повідомлення від подруг, коли раптом краєм вуха почула дещо таке, що здавалося просто неможливим:

— Пані вчителько, а Лусія сидить у телефоні!

Лусія спантеличено підняла голову: що це найшло на Марісу, яка сама потай сиділа у *WhatsApp* — ще й більше за Лусію?! То було надто підло, навіть як на Марісині витівки! Хто ж це виказав їй?

АЛІСІЯ!!!

Лусія відмовлялася в це повірити: мало того, що новенька була невихованою нахабою, так ще